

РЕШЕНИЕ

№ 1383

гр. София, 17.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Д СЪСТАВ, в публично заседание на четиринадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Мария Стойкова

при участието на секретаря Илияна Ив. Коцева
като разгледа докладваното от Красимир Мазгалов Въззивно гражданско дело № 20221100503572 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение от 04.12.2021г., постановено по гр.дело №8751/2021г. по описа на СРС, ГО, 31 с-в, ответникът С. Д. П.- Й.а с ЕГН:***** е осъдена да заплати на ищеца „ЖЖ.И Б.И.“АД с ЕИК:*****, на основание чл.282, ал.4 ГПК, вр.чл.45 ЗЗД сумата от 20000 лева- обезщетение за претърпени имуществени вреди от забавяне изпълнението на осъдително въззивно решение №109/13.02.2020г. по в.гр.д.№630/2019г. на ВТОС за предаване владението на недвижим имот- апартамент №2, находящ се в гр.Велико Търново, ул.,*****, идентификатор 10447.511.45.2.2 с площ от 29,10кв.м., състоящ се от всекидневна с кухненски бокс, входно антре, баня-тоалетна и тераса, заедно с мазе №8 с площ от 3,30кв.м., заедно с 3,7443% идеални части от общите части на сградата и правото на строеж, в резултат на спирането на изпълнението на решението по реда на чл.282 от ГПК с Определение №91/16.09.2020г. по гр.д.№2671/2020г. по описа на ВКС, I-во Г.О., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба- 12.02.2021г. до окончателното плащане на вземането. Ответникът е осъден да заплати и сумата от 3000 лева разноски по делото.

Срещу така постановеното решение е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 ГПК въззивна жалба от ответника С. Д. П.- Й.а. Жалбоподателят поддържа, че купувачът по предварителния договор не е заплатил нищо на продавача, а страните са съгласували действията си за да увредят ответницата. Твърди, че при висящ съдебен процес е било неразумно да се сключват предварителни договори за имота, при това с висок размер на неустойка при неизпълнение. Ищецът бил осъден с влязло в сила решение да предаде на ответницата имота по владелчески иск. Твърди, че вреди можело да се търсят само от третото за спора лице, продало процесния имот на ищеца. Ответницата също била ошетена с цената на имота, която заплатила на въпросното трето лице. Претендира отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на иска, както и разноски.

В подадения в срок отговор на въззивната жалба въззиваемият ищец оспорва същата като неоснователна и моли решението на СРС да бъде потвърдено. Твърди, че предварителният договор е сключен на 10.03.2020г.- след постановяване на въззивното решение по ревандикационния иск на 13.02.2020г., въз основа на което е издаден изпълнителния лист от 28.02.2020г. Изпълнението по предварителния договор било неколккратно отлагано, а спогодбата от 17.06.2020г. била с достоверна дата, предхождаща датата на спиране на изпълнението по молба на ответницата. Неустойката била заплатена преди постановяване на определението на ВКС, с което не се допуска касационно обжалване на въззивното решение, а именно на 08.12.2020г. Претендират разноски за въззивната инстанция.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакуваното съдебно решение, намира за установено следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

Решението е и правилно, като на основание чл. 272 ГПК въззивният състав препраща към мотивите, изложени от СРС. Независимо от това и във връзка с доводите във въззивната жалба е необходимо да се добави и следното:

Между страните не се спори, а и от представените по делото писмени доказателства се установява, че ищецът е предприел срещу ответника принудително изпълнение въз основа на постановено на 13.02.2020г. въззивно решение, с което е уважен предявен от него срещу ответника ревандикационен иск относно горепосочения недвижим имот и издаден на 28.02.2020г. изпълнителен лист по реда на чл.404, т.1, пр.2 от ГПК. Не се спори и че с определение №91/16.09.2020г. по гр.д.№2671/2020г. по описа на ВКС, I-во Г.О. е допуснато спиране на изпълнението на осъдителното въззивно решение по чл. 108 от ЗС от касационния съд, на основание чл.282 ГПК и по молба на ответника. Безспорно спирането е неоснователно, доколкото с окончателно определение №37/02.02.2021г. не е допуснато касационно обжалване на въззивното решение, въз основа на което е издаден изпълнителния лист.

Предявеният иск е с правно основание чл.282, ал.4 ГПК, вр.чл.45 ЗЗД за обезщетение на вреди от забавяне на изпълнението и е аналогичен на изрично предвидения в разпоредбата на чл.403 ГПК иск за обезщетение на настъпилите вследствие на обезпечението вреди. Особеното при тези искове е, че се претендира отговорност на ответника за вреди, произтекли от негово по принцип правомерно процесуално поведение- допустимо от процесуална гледна точка и уважено от съда искане за спиране на предприето принудително изпълнение на едно въззивно осъдително решение в рамката на касационното производство, поради неоснователността на касационната жалба, респективно-недопускането на касационно обжалване с окончателно определение. Вискателят по изпълнението, който е и ищец по делото, търпи вреди от това, че в качеството си на собственик на горепосочения недвижим имот не може да бъде въведен във владение на имота и да упражнява правата си на собственост пълноценно, включително в случая-правото да се разпoredи с имота си. Претърпяната вреда се установява от представените по делото предварителен договор, спогодба, уведомление за разваляне и платежно нареждане за заплащане на неустойката в размер на 20000 лева. Не се установява твърдяната от ответника симулативност на предварителния договор, доколкото същият е сключен непосредствено след постановяване на въззивното решение и издаване на изпълнителния лист- на 10.03.2020г., като сумата на капарото е преведена по доверителна сметка на

нотариуса, а въвеждането на продавача във владение е поставено като условие за сключване на окончателен договор. С представената по делото спогодба от 17.06.2020г. с нотариална заверка на подписите на страните, срокът е продължен до 30.11.2020г. Изпълнителното производство е спряно по силата на определение №91/16.09.2020г. по гр.д.№2671/2020г. по описа на ВКС, I-во Г.О. и въводът е извършен след недопускането на касационно обжалване с определение №37/02.02.2021г. , а именно на 23.03.2021г. Междувременно обаче предварителният договор между ищеца и третото за делото лице- купувач на имота, е развален на 02.12.2020г., като с уведомлението за разваляне купувачът е предявил претенцията си за заплащане на договорената неустойка в размер на 20000 лева. Последната е заплатена на 08.12.2020г.

Предвид гореизложеното, от представените по делото писмени и гласни доказателства се установява наличието на всички елементи от фактическия състав на отговорността по предявения иск. Ето защо въззивната жалба следва да бъде оставена без уважение като неоснователна, а първоинстанционното решение- потвърдено като правилно и законосъобразно.

По отношение на разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски. Ответникът по жалбата имат право на разноски в размер на заплатеното за въззивната инстанция адвокатско възнаграждение в размер на 2200 лева.

Предвид изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение от 04.12.2021г., постановено по гр.дело №8751/2021г. по описа на СРС, ГО, 31 с-в.

ОСЪЖДА С. Д. П.- Й.а с ЕГН:***** да заплати на „ЖЖ.И Б.И.“АД с ЕИК:***** сумата от 2200лв. (две хиляди и двеста лева)- разноски пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния касационен съд при условията на чл. 280, ал. 1 ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____